

[Leif Hermann]

fattelse taget et væsentligt hensyn til kreditorerne.

Imidlertid er der, som også hr. Ole Espersen har været inde på, en mulig kreditorgruppe, nemlig lønmodtagerne, der er noget stedmoderligt behandlet i forslaget. Mit partis ordfører var, da forslaget oprindeligt var til første behandling i november sidste år, inde på det samme, og problemet er selvsagt ikke blevet mindre siden da. For os er det helt afgørende, at denne gruppe sikres i lovgivningen. Det er muligt, at man kan sikre dem en plads i det udvalg af kreditorer, der er nævnt i forslagets § 14, eller på anden vis, men jeg kan allerede nu sige, at for os vil det være et principielt spørgsmål.

Det andet hovedelement finder vi også væsentligt, nemlig reglerne om gældssaneringen, men der er for mig at se et par uklarheder i det, som vi godt kunne tænke os at få oplyst. Skal det virkelig være nødvendigt, at de mennesker, som er håbløst forgældede, skal slæbes igennem til en insolvenserklæring i fogedretten, før man kan få en gældssanering i gang? De, der kender til fogedretternes arbejde, vil vide, hvor pinagtigt det er for de mennesker, der skal slæbes igennem dette system.

Vi kunne tænke os, at man i forbindelse med gennemførelsen af dette forslag gennemførte væsentlig bedre muligheder for retsinformation og juridisk bistand for de mennesker, der skal have gældssanering, men det forslag kan jeg eventuelt vende tilbage til ved en anden lejlighed.

Når dette er sagt, vil jeg godt sige, at det forekommer os, at forslaget rummer klare forbedringer og åbner ganske væsentlige muligheder for socialforvaltningernes arbejde med de såkaldte økonomiordninger i henhold til bistandslovens § 28.

Afslutningsvis skal jeg tilslutte mig det, der er sagt om gebyret på henholdsvis 500 og 1.000 kr., altså disse 1.500 kr. Så vidt vi kan se, er det eneste, man opnår, at få delt skyldnerne i følgende grupper: dem, der har aktiver nok til at gå konkurs, dem, der kan få ordnet en betalingsstandsning, dem, der kan få en gældssanering, og så dem, der ikke har råd til en gældssanering. Der er for os at se ingen mening i at stille dette krav, medmindre man vil udsondre en gruppe, der falder fuldstændig igennem systemet.

Disse spørgsmål håber jeg vi kan gennemarbejde i udvalget, og jeg anbefaler i øvrigt en positiv indstilling.

Estrup (RV):

Ved den første fremsættelse i november sidste år af denne ændring af konkursloven var der næsten enig tilslutning fra alle sider i folketinget. Jeg skal her ved genfremsættelsen på ny understrege det radikale venstres principielle enighed i de foreslåede ændringer vedrørende betalingsstandsning og gælds-sanering.

Vi finder, det er vigtigt, at betalingsstandsning fastholdes som et pusterum, der kan gives virksomheder med akutte vanskeligheder, men hvor rekonstruktion endnu er en mulighed. Det må samtidig være rigtigt, at man i en sådan rekonstruktionsfase af hensyn til helheden begrænser den enkelte kreditors muligheder for at forfølge egne krav, herunder at det offentlige går i spidsen og afstår fra modregning. Vi er således enige i den linje, der ligger i de ændrede regler for betalingsstandsning, og at den samtidig nødvendiggør en bedre information og sikring af kreditorerne gennem obligatorisk tilsyn, kreditormøde m.v.

Tilsvarende kan jeg på det radikale venstres vegne give tilslutning til hovedlinjerne i forslaget om gældssanering. Jeg vil, ligesom fru Aase Olesen gjorde ved første fremsættelse, hilse velkommen, at vi nu får et sæt af regler for gældssanering uden for konkurs. Jeg tror imidlertid, vi bliver nødt til at se på de i den forbindelse foreslåede retsafgifter. Andre har allerede været inde på det i dag. Problemet blev kraftigt understreget ved debatten i november, og jeg er enig i de betænkeligheder, der her blev givet udtryk for.

Når vi gennemfører bestemmelserne om gældssanering, er det ikke bare af hensyn til den enkelte, som er kommet ud i bundløs gæld. Det er fuldt så meget, fordi vi mener, at sådanne saneringer generelt vil kunne gavne samfundsøkonomien gennem fastholdelse af de gældsramtes erhvervsaktivitet, i stedet for at de belaster bistandssystemet. Jeg tror derfor, at staten i spørgsmålet om retsafgifter på gældssanering skal afstå fra at kræve en privatøkonomisk balance mellem udgifter og indtægter, for det er i sidste ende den sam-